

Правно мнение
конституционно дело № 10 от 2023 г.

1. Предмет на следващото изложение е в отговор на поканата на Конституционния съд (КС) в Определението от 27 юни 2023 г. по конституционно дело (к.д.) №10 от 2023г., образувано по искане на главния прокурор, кратко „Вносителят” за установяване на противоконституционност на посочените разпоредби на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) – (чл.213, ал.4-6, чл. 247б, ал.2, чл.250, ал.1, т.2 и чл.411а-411и НПК и § 41 ПЗРЗИДНПК), както и на Закона за съдебната власт (ЗСВ) - (чл.30, ал.5, т.21 и 22, ал.7, чл.33, ал.3, чл.112, ал.6, чл.чл.147, ал.7, чл.173, ал.11 и 12, чл.173а, чл.230, ал.1, изр.3 и чл.230а.).

2. Сезиращото искане е претоварено с голям брой оспорвани законови разпоредби- отделни членове, алинеи и точки от тях (27), което налага тяхното обобщено представяне.

3.Сезиращото искане до КС е допуснато за разглеждане по същество от Съда с Определението от 27 юни 2023 г.

4. Изложението по-долу следва по начало подреждането на оспорваните законови разпоредби в сезиращото искане от Вносителя, но не съвсем, а с някои вътрешни размествания и допълнения, поради настъпили междуременно коренни промени в неговото служебно положение между отправяне на сезиращото искане с образуване на конституционното дело (5.06.2023 г.) и допускане на делото за разглеждане по същество (27.06.2023 г.). до (вж.по-долу раздели I –VI).

I. Противоречие на чл.213, ал.4-6 НПК с чл.4, ал.1, чл.6, ал.2, чл.119, ал.1, чл.121, ал.1 и чл.127, ал.1, т.3 от Конституцията

5. Ролята на прокурора, и на прокуратурата, като институция, част от конституционната съдебна власт на държавата по чл.8 и чл.117, ал.1 Конст е „да защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата”, изрично закрепена в чл.127, т.3 Конст.Тя обхваща две основни

насоки, в които се осъществяват функциите им: а) да привличат към отговорност лицата, извършили престъпления от общ характер чрез образуване на досъдебни производства; б) да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер. Това е трайната практика на Конституционния съд. (р.№ 14 от 10 ноември 1992 г. по к.д.№ 14 от 1992 г.; р.№ 8 от 1 септември от 2005 г.по к.д.№ 7 от 2005 г.; р.№ 3 от 7 юли 2015 г. по к.д. № 13 от 2014 г.; р.№ 4 от 16 март 2017 г.по к.д. № 16 от 2016 г; р.№ 6 от 27 март 2018 г. по к.д. № 10 от 2017 г.; р.№ 12 от 27 юли 2018 г. по к.д. № 1 от 2018 г. и др.). Съдебният контрол на съдилищата върху актовете на прокурорите и на прокуратурата „не е намеса“ в дейността на прокурорите, а проявление на упражняването на съдебната власт чрез съдилищата, като сърцевинна (централна) част на сложната архитектура на съдебната власт по действащата Конституция, от която произтича и общото ключово конституционно наименование „**съдебна власт**“ по глава Шеста в действащата Конституция от 12 юли 1991 г., нейната цялост (чл.117-134), като държавна съдебна власт по чл.8 Конст.

6. Разглежданите законови разпоредби по **чл.213, ал.4-6 НПК** допринасят за по-пълното и по ефективно изпълнение на функциите на прокурорите и на прокуратурата, като конституционна институция и част от съдебната държавна власт по чл.8 и по глава Шеста „Съдебна власт“ (чл.117-134 Конст), чийто функции най-обобщено са изразени в чл.117, ал.1 Конст, който повелява: „Съдебната власт защитава правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата (№ р. № 3 от 13 март 2007 г.по к.д. № 2 от 2007 г.; р.№ 6 от 11 ноември 2008 г. по к.д.№ 5 от 2008 г.; р.№ 17 от 16 декември 1999 г.по к.д. № 4 от 1999 г.; р.№ 7 от 16 юни 2005 г. по к.д. №1 от 2005 г.; р.№ 10 от 3 декември 2009 г. по к. д.№ 12 от 2009 г.; р.№ 6 от 10 юни 2014 г. по к.д. № 7 от 2014 г. и др.). На спазване на изискванията на правовата държава и върховенството на правото по чл.4, ал.1 Конст изискванията на чл.213, ал.4-6 НПК съответстват на поддържането на обвинението по наказателни дела от общ характер, защото подкрепящите обвинението доказателства потвърждават и доказват тежестта на извършеното престъпление. На практиката на правовата държава е посветена и постоянно обогатяваща се практика на Конституционния съд. (р.№ 17 от 16 декември

1999 г. по к.д. № 4 от 1999 г.; р.№ 7 от 16 юни 2005 г. по к.д. №1 от 2005 г.; р.№ 10 от 3 декември 2009 г. по к. д.№ 12 от 2009 г. и др.).

7. През 2023 г. беше изменен и допълнен чл.213 НПК относно отказа на прокурора да образува досъдебно производство, между които са и неговите **нови ал.4-6**, които Вносителят на процесното сезиращо искане оспорва по чл. 149, ал.1, т.2 Конст, според мен, без основание, като противоречащи на чл.4, ал.1, чл.6, ал.2, чл.119, ал.1, чл.121, ал.1 и чл.127, т.3 от Конституцията (обн.ДВ, бр.48 от 2 юни 2023 г.).

Въпреки различието в съдържанието на неговите три оспорвани алинеи на чл.213, ал.4-6 НПК те почиват на **една и съща обща идея по чл.127, т.3 Конст**-за привличане към отговорност на лицата, които са извършили престъпления, и поддържат обвинения по наказателни дела от общ характер.” То е в духа на трайно следваната от Конституционния съд идея, че „Пътят към съда трябва винаги да бъде отворен-това положение е основно право и „завършващата тухла” в сградата на правовата държава.” Основно нейно изискване е всяко изпълнително- разпоредително действие поначало да подлежи на съдебен контрол. По този начин правовата държава, като принцип на Конституцията откроява своя главен структурен признак –последната и решаващата дума относно спазването на правата и законните интереси на гражданите и на юридическите лица и разрешаването на правни спорове трябва да принадлежи на съда. Продължаваното обвинение по ал.4-6 на чл.213 НПК изразява трайно и непрекъснато изразявана позиция в дейността на прокуратурата в доказване на извършването на конкретно определено престъпление от общ характер, което потвърждава същността на правовата държава, а не противоречи на нея, както се твърди от Вносителя в сезиращото процесно искане. По този начин се осигурява и пълноценното реализиране на правото на защита, предвидено в чл.56 и чл.120, ал.2 от Конституцията” (р.№ 6 от 11 ноември 2008 г. по к.д.№ 5 от 2008 г.). Това разбиране на Конституционния съд оставя „завинаги отворената врата към съда” на гражданите за защита на техните права задължава прокурора и прокуратурата да подкрепят и поддържат обвинението, закрепено в чл.127, т.3 Конст, придават на „поддържането на обвинението продължаващ характер, а не на „обвинителния монопол”, който е придобил от миналото „отрицателна

конотация” със значение, че прокурорът поддържа „винаги и на всяка цена,което хвърля сянка върху цялата съдебна власт.Не смятам, че такъв „обвинителен монопол” съществува като модел в в рамките на конституционната компетентност на прокурора по чл.127, т.3 Конст,като част от органите на съдебната власт.

8. Не за такъв „обвинителния монопол” на прокурорите, а за принципа на правовата държава ,за справедливостта,за достойнството на човека, за правата и законните интереси на личността по чл.4, ал.1 и 2 и чл.6, ал.2, чл.119, ал.1, чл.121, ал.2 Конст, като се държи сметка за събраните доказателства трябва да определят и да насърчават поддържането на обвинението от прокурора по всяко конкретно наказателно дело за престъпление от общ характер по смисъла на чл.127, т.3 Конст, а за по-нататъшно и в духа на ”вътрешното” разделение и разпределение на функциите на самата съдебна власт-между прокурори и съдии в рамките на самата съдебна власт разделение и разпределение на функциите между съдилищата и органите на прокуратурата в реализирането на съдебната власт на прокуратурата по чл.8 Конст по чл.127,т.3 Конст. Тези нюанси на изказа са новата повеля,която въвежда чл.127, т.3 в Конституцията от 1991г. и към нейното изпълнение трябва да бъдат насочени действията и усилията на прокуратурата,като част от съдебната власт в правовата държава,като модел на Конституцията от1991 г. (р.№ 14 от 10 ноември 1992 г.по к.д. №14 от 1992 г.; р.№ 8 от 1 септември 2005 г. по к.д. 7 от 2005 г.; р № 3 от 13 март 2007 г. по к.д.№ 12 от 2007 г.; р. № 6 от 10 юни 2014 г. по к.д. № 7 от 2014 г. и др.).

II. Противоречие с чл.247б, ал.2 и чл.250, ал.1 НПК с чл.121, ал.1 и 2 от Конституцията.

9. Процесното сезиращо искане твърди за наличието на противоречие на чл.247б, ал.2 НПК на чл.121, ал.1 и 2 Конст,съгласно които съдилищата осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес и на истината в съдебния процес. Искането не излага съображения в подкрепа на това твърдение, поради което в случая то остава необосновано.

Посочените правомощия важат, както, когато съдебният процес завършва с осъдителна присъда на подсъдимия, така и когато завършва с оправдателна присъда за него, защото крайният оправдателен съдебен акт, който се основава на справедливостта на правовата държава. Що се отнася до посочените в чл. 121, ал. 1 и 2 Конст те са общи и присъщи на природата на правораздаването. В това е дълбокият смисъл на правораздавателната (правосъдната) дейност на съдилищата по чл. 119, ал. 1 и 2 Конст, който утвърждава трайната практика на Конституционния съд и на ЕКПЧ (р. № 7 от 16 декември 2004 г. по к.д. от 2004 г.; р. 14 от 9 октомври 2018 г. по к.д. № 12 от 2017 г.; Решение на ЕСПЧ от 05.11.2009г. „Колеви срещу България и др.).

10. Понятията „правораздаване“ и „правосъдие“ по смисъла на Конституцията от 1991 г. са равнозначни (р. № 7 от 30.06.2020 г. по к.д. № 11 от 2019 г.; р. № 22 от 24 септември 1998 г. по к.д. № 18 от 1998 г.; р. № 14 от 4 ноември 2011 г.; р. № 7 от 30.06.2020 г. по к.д. № 4 от 2021 г.; р. № 7 от 11 май 2021 г. по к.д. № р. № 7 от 14 юли 2022 г. по к.д. № 9 от 2022 г.; и др.). Водещата функция на съдилищата е правораздаването. „Всички съдебни актове по чл. 121, ал. 4 Конст се мотивират“. Този извод следва от категоричната и императивна кратка редакция на чл. 121, ал. 4 Конст, в която ключовото понятие „актове“ е членувано- „актовете“, поради което по правилата на българската граматика включва всички актове на съдилищата, при липсата на каквато и да е уговорка в обратния смисъл (р. № 7 от 30.06. 2020 г. по к.д. № 11 от 2019 г. и др.).

11. Основният принцип за разделението на държавната власт на трите власти- изпълнителна, законодателна и съдебна в българския конституционализъм има противоречива и нерадостна съдба в Третата българска държава. Въведен, като **основен принцип** още в Търновската конституция от 16 април 1879 г. в чл. 9, 12 и 13 този принцип понася всички превратности и поврати на нашата българска държава в своето съществуване –непоследователно прилаган, суспендиран, пренебрегван, и откровено погазван и категорично отричан и погазвани когато е бил прогласяван. Важно и меродавно е да е и реално-строго и точно прилаган. Това важи, както за периода след Освобождението след приемането на Търновската Конституция

на 16 април 1879 г. до края на Първата световна война, така и за периода конституция 4 декември 1947 г. „Двете републикански конституции от 1947 г., в сила на 6 декември 1947 г., както и Конституцията от 18 май 1971 г. възприемат принципа на единството на държавната власт и отричат принципа на разделение на властите. И това ставаше с усилията на правната доктрина. След дълбоките политически промени на 10 ноември 1989 г. заварената Конституция от 1971 г. претърпя няколко частични но коренни промени през 1990 г., които обикновено не се споменават, най-съществените от които са промените, обнародвани в ДВ, бр.29 от 1990 г. от 4 април 1990 г., в сила от 5 април 1990 г. С тези изменения – в чл.5 от Конституцията от 1971 г. бяха изрично включени сред „основните принципи, върху които се изгражда и действа политическата система единството и неделимостта на нацията и държавата, политическият плурализъм и **„разделението на законодателната, изпълнителната и съдебната власт”**, който 15 месеца по-късно беше включен в чл.8 от новата Конституция от 12 юли 1991 г. и др. Те са в активен еволюиращ процес на възстановяване след радикалните промени от края на 1989 г. г., началото на 1990 г. и приемането на Конституцията от 12 юли 1991 г. (р.№ 18 от 4 ноември 1997 г. по к.д. № 12 от 1992 г.; р.№ 15 от 19 юни 1998 г. по к.д. № 12 от 1998 г.; р.№ 8 от 12 май 1999 г. – по к.д. № 1999 г. по к.д. № 4 от 1999 г.; р.№ 14 от 23 ноември 2000 г. по к.д. № 2 от 2002 г.; р.№ 4 от 24 септември 2009 г. по к.д. № 14 от 2002 г.; р.№ 7 от 29 септември 2009 г. по к.д. № 11 от 2009 г.; р.№ 15 от 21 декември 2010 г. по к.д. № 9 от 2010 г.; р.№ 10 от 13 септември 2012 г. по к.д. № 17 от 8 ноември 2018 г. по к.д. № 9 от 2018 г. и др.)¹ Отговорността за спазване на принципа на разделението на властите е в еднаква степен възложен и на трите власти. В това е и смисълът на тяхното разделение. Този процес обхваща както правомощието на всяка от тях да упражнява в своите рамки и граници както компетентността си, така и в забраната на всяка от тях да навлиза в територията на която и да е от другите

¹ **Вж. по-новата правна литература:** Спасов, Б., Конституционно право, Част Първа, УИ "Св.Климент Охридски", С., 2002 г.с.91-95, **Танчев, Евг.** Въведение в конституционното право, изд.Сиби, изд.Сиби, С., 2003, с.141-1612; **Друмеева, Ем.**, Конституционно право, 4.изд., изд.Сиела, С., 2013 г.с.490-533 г.; **Начева, Сн.** Конституционната цивилизация и българският конституционализъм, Част първа, изд.Сиби, С. 2004, с.117-119; от нея, в: *Еволюционирацият конституционализъм, от нея:* в: Конституционни изследвания, том I изд.Конституционен съд., С., 2020, с.38-69; **Стоилов Я.** Правните принципи, изд.Сиби, С., 2018, с.141-161.

две власти, като противоконституционен акт и действия по смисъла на чл.149, ал.1, т.2 Конст.

III. Противоречие на чл.411а - чл. 411и НПК с чл.4, ал.1; чл.6, ал.2; чл. 8, чл.117 , ал.2; чл.121, ал.1и чл.127,, т.3 от Конституцията

12.Картината в тази част от НПК в последно време е особено показателна, разнообразна и обогатена с практиката на Конституционния съд,което е пропуснато да се отбележи в процесното сезиращо искане, а е много важно и интересно да се знае и отбележи, защото е релевантно в контекста на развитието на обсъжданите въпроси:

- с р.№ 7 от 11 май 2021 г. по к.д. № 4 от 2021 г. Конституционният съд обяви за противоконституционни разпоредбите по искане на главния прокурор разпоредбите на чл.46, ал.8; чл.194,ал.6; чл.213, ал. 2 и чл.411а, ал.4,в частта „както и делата от компетентност на прокурора по разследването срещу главния прокурор или негов заместник от Наказателно-процесуалния кодекс (обн.ДВ, бр.20 от 9 март 2021 г.),както и на чл.136, ал.11 от Закона за съдебната власт (обн.ДВ,бр. 64 от 7 август 2007 г.,посл.изм. и доп.ДВ, бр.16 от 23 февруари 2021 г.), отм.бр.41 от 2023 г.);

С р. № 7 от 14 юли 2022 г. по конституционно дело № 9 от 2022 г. Конституционният съд:

- **Обявява за противоконституционни разпоредбите на § 44, ал.3,изречение второ, на § 45, алинея 3 , изречение второ и ал.6, изречение второ от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт(обн.ДВ, бр.32 от 26 април 2022 г.**

- **Отхвърля искането** на главния прокурор за установяване на протовоконституционност на чл.169, ал.5 от Закона за съдебната власт (обн.ДВ, бр. 64 от 7 август 2007 г., посл.изм.и допълнение ДВ, бр.22 от 26 април 2022 г.) и на § 3,§ 4,,8, § 9, § § 10,§ 11, § 12, § 13,§ 14, § 15, § 16, § 17, § 19, § 20, § 21, § 22, § 23 , § 24, § 25,§ 26, § 27, § 29, § 30, § 31, § 33, § 35,§ 36, § 37, § 338, § 39, § 40,§ 41, § 42 ,§ 43, § 43 , § 44, ал.1,ал.2, ал.3, изречение първо, ал.4 и ал.5 и на § 44, ал.1 ал.2 и ал.3, изречение първо, ал.4, ал.4, ал.5, ал.6, изречение първо ,ал.7, ал.8, ал.9, ал.10, § 46, § 47, § 48, § 49, § 50, § 51,§ 52, § 53, § 54, § 55, § 56, § 56, § 57,§ 58,, § 59, § 60, §61, § 62,§ 63, § 64, § 65, § 66 и § 67 от

Преходните и заключителните разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (обн.ДВ, бр.32 от26 април 2022 г.).

13. Посочените две решения на Конституционния съд са задължителни за спазване от законите, защото „Всяко действие на законодателния орган,което не е съобразено с решенията на Конституционния съд или не зачита неговите правни последици е нарушение на основните принципи на самия Основен закон,защото засяга основните принципи, залегнали в чл.4, ал.1 Конст за правовата държава,която се управлява според Конституцията и законите на страната” (р.№ 14 от 21 декември 2010 г. по к.д. № 17 от 2010 г.).Ето защо противоконституционността на чл.411а – чл.414и НПК следва и от цит.решения на Конституционния съд и от посочените две негови решения от 2021 и 2022 г., а не от откритието в искането на Вносителя от 2023 г. и няма никакво съмнение, че наясно по този въпрос (вж.и по-долу № 14).

IV. Противоречие по чл.30, ал.5, т. 21 и 22 и ал.7,чл.112, ал.6, чл.147, ал.7,чл.173а, чл.230,ал.1, чл.230а от Закона за съдебната власт с чл.4,ал.1, чл.117, ал.2, чл.121, ал.1 и чл.127,т.3 от Конституцията

14. В тази част от сезиращото искане Вносителят не споделя становището за назначаването на съдия от ВКС за изпълнение на прокурорска функция в прокуратурата във висшите прокурорски органи по чл.127, т.3 Конст (вж.р.№ 7 от 11 май 2021 по к. д. № 4 от 2021 г.).Той не споделя и въвеждането на новата правна фигура на „прокурор по разследването на главния прокурор или на негов заместник,като несъвместима с чл.194, ал.6 НПК и чл.136,ал.,11 ЗСВ. Това становище се подкрепя и от другите държавни институции-Министерския свет ,министърът на правосъдието и др.По -голямата част от специалистите подкрепят идеята за новата правна фигура и допълват доводите в искането. От тази „група” беше и моето правно мнение,което представих по покана на Конституционния съд по к.д.№ 4 от 2021 г.

Становището на Вносителя на сезиращото искане по процесното конституционно дело,който към момента на изразяването му изпълняваше функциите на главен прокурор,но наскоро след това мандатът му беше дисциплинарно предсрочно прекратен при спазване на условията и реда за това, предвиден в чл.129,ал.2, изр.2 и ал.3, изр.2 и т.5 Конст за тежко нарушение на служебните задължения ,изразяващи се в „... действия,които накърняват престижа на съдебната власт”с публично заявено и станало широко обществено известно негово изявление „да се измете конституционния боклук”,което е недопустимо за магистрат, заемащ такава висока конституционна позиция в държавата, каквато е длъжността „главен прокурор. „и в крайна сметка е извън системата на прокуратурата и на съдебната власт и по последна информация в пресата се ориентира към участие в политиката.

V. Противоречие на чл.33,ал.3 и чл.173,ал.11 и 12 от Закона за съдебната власт с чл.4, ал.1; чл.6, ал.2 и чл.130, ал.1 от Конституцията.

15. В тази част от сезиращото искане Вносителят изразява личната си обида и неговата накърнена „допълнителна тежест и престижност”,които му се дължат заради високия държавен пост,който заема редом с председателите съответно на Върховния касационен съд и на председателя на Върховния административен съд с намаляването от 17 на 13 гласове от членовете на Висшия съдебен съвет за избирането и освобождаването му,което се отнася само за главния прокурор,при запазването на изискването от 17 гласа за освобождаването на „другите двама големи”в съдебната власт.

Разбираемо е личното му огорчение.Но той трябва да си дава сметка,че то е реакция на неговото лично публично поведение по адрес на най-представителния висш държавен в държавата.Такова поведение е конституционно недопустимо и нетърпимо за лице,което изпълняваше висока държавна длъжност ,като „главен прокурор на републиката”. Пропорционално на заеманата висока длъжност е високата отговорност и уважение към другите държавни органи. Изменението на броя на гласовете за назначаването и освобождаването на главния прокурор от 17 на 13 гласа на членовете на

Висшия съдебен съвет (чл.33, ал.3 ЗСВ,ДВ, бр.48 от 2023 г.) е въпрос на законодателна целесъобразност на компетентния държавен орган. (р.№ 11 от 3.април 1998 г. по к.д. №10 от 1998 г.; р.№ 9 от 16 юни 1999 г.по к.д.№ 8 от1999 г.; р.№ 33 от 10 април 2003 г. по к.д. № 22 от 2002 г.; р.№ 3 от 23 февруари 2010 г. по к.д. № 18 от 2009 г.; р.№ 6 от 27 юни 2010 г. по к.д.№ 16 от 2009 г.; р.№ 15 19 декември 2013 г. по к.д. № 19 от 2013 г.; р.№ 8 от 27 юни 2017 г. по к.д. № 11 от 2017 г. и много други). За всички тези решения, като „представително” ще посоча следната част от последното решение (р.№ 7 от 2017 г.): „Право на законодателя е да изменя правната рамка с оглед на настъпили изменения в обществените отношения,като преходът следва да е плавен и да не засяга придобити права и интереси.Неминуемо ,когато се приема нов или се изменя и допълва действащ закон, е възможно за в бъдеще да се променят обхватът и условията за упражняване на законово регламентирани права и свободи.....” тези промени „”сами по себе си не подлежат на контрол за конституционностьобразност.....”.

VI. Противоречие на § 41 от ПЗРЗИДНПК с чл.4, ал.1; чл.8.; чл.117, ал.2 от Конституцията на Република България

16. В тази част от сезиращото искане Вносителят по чл.150, ал.1 Конст,който по това време изпълнява функциите на главен прокурор (вж.по-горе № 5) „преразказва” съдържанието на оспорваната законова разпоредба,но не вниква в нейния смисъл.Тя не е обоснована чрез вникване в нейния дълбок смисъл за нейния дълбок смисъл. Липсват състоятелни правни доводи. „Укорима” е и пасивността на Народното събрание,което не смогва да преодолее вътрешните отношения между парламентарните политически партии и да излъчи изискваното представителство от тях,за да формира и композира”парламентарната квота” от 6 членове във Висшия съдебен съвет,поради което вече цяла година избраните членове от Съдийската, Прокурорската е Колегията на Следователите са „на изчакване” в 49-то Народно събрание.

17.Сезиращото искане,като цяло не е достатъчно мотивирано по чл.17, ал.1 от Закона за Конституционния съд ; проблемно е избирането на

временен заместник главен прокурор от Прокурорската колегия , само примерното изброяване на 9-те решения на Конституционния съд през периода 1992-2015 г. и 2021-2022 г. за правовата държава по чл.4 Конст и за разделението на властите по чл.8 Конст и др.под., Те обаче не са от естество да запълнят празнотата от конституционността на доводи за § 41 от ПРЗЗИД НПК по чл. 149, ал. 1, т.2 Конст, поради което, струва ми се, че искането следва да бъде отклонено.

Заключение: Многообразието и различната правна природа на множеството оспорвани законови разпоредби за изменение и допълнение на НПК и ЗСВ , изложени в предходното изложение , според мен, изискват диференциран подход по чл. 149, ал. 1, т.2 Конст : не са противоконституционни оспорваните законови разпоредби в раздели : I, II, V и VI, а са противоконституционни оспорвани законовите разпоредби, посочени по раздел III и IV. По противоконституционните законови разпоредби ще продължи търсенето на конституционносъобразни правни разрешения в предстоящите изменения в Конституцията и в действащото законодателство

Проф- д.ю.н. Васил Мръчков 31 юли 2023 г.-